

ZAJÁ CZ D. ZOLTÁN

GYILKOS BALATON

ZAJÁ CZ D. ZOLTÁN

**GYILKOS
BALATON**

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

Copyright © Zajác D. Zoltán, 2023

© General Press Könyvkiadó, 2023

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

A borító a FORTEPAN / UVATERV fotójának
felhasználásával készült (képszám: 99473).

ISBN 978 963 452 747 3

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

PROLÓGUS

BALATONALIGA, 1972. JÚNIUS 19.

Mindig megnyugtatóan hatott rá az öntözőrendszer duruzsolása. Azzal az érzéssel töltötte el, hogy minden a legnagyobb rendben van. Gyönyörködve nézte a sűrű vízfüggönyön keresztül kirajzolódó szivárványt. Nem tudott betelni a látványnyal. Ezért minden reggel érdemes felkelni.

Az üdülőben most nem sok tennivalója akadt. Két héttel korábban mindent megcsináltak: lenyírták a fűvet, formára vágták a sövényt és a bukszusokat, friss mulcsot hintettek a rózsák alá, és újabb kavicsréteget szórtak a sétányokra. Emlékezett rá, mekkora volt a felhajtás. A gondnok folyton a kertészek nyakára járt, és mindent személyesen ellenőrzött.

Nem vallhattak szégyent, hiszen illusztris vendég érkezését várták: maga Fidel Castro, a Kubai Kommunista Párt vezetője látogatott el a pártüdülőbe. Egy bátor forradalmár, aki egy kis ország élén szembe mert szállni az Amerikai Egyesült Államokkal. Egy valódi hős, aki mindig a hadserege egyenruháját hordja, ezzel is hangsúlyozva, hogy a harc még nem ért véget, folytatni kell mindaddig, amíg a kommunizmus eszméje nem győzedelmeskedik az egész világon.

Arról nem is álmodhatott, hogy megszoríthassa a kubai hős

kezét, de legalább abban reménykedhetett, hogy ha messziről is, de látni fogja, amint Kádár és Losonczi Pál társaságában megérkezik. Persze tisztában volt vele, hogy Castro Aliga II. vendége lesz, a fegyveresek által őrzött üdülő, ahol a Központi Bizottság tagjai meg a miniszterek és a közvetlen családtagjaik nyaralhatnak. Már napok óta készítették neki elő az elnöki villát. De bízott abban, hogy a konvojnak mindenképpen át kell haladnia Aliga I.-en. Ami azt illeti, így is történt, de a kubai elnökből végül nem látott semmit.

Balogh Dani, aki Aliga II.-n dolgozott karbantartóként, sokkal szerencsésebb volt nála. Őt és az egyik kollégáját küldték el egy kisteherautóval Siófokra, hogy hozzanak egy pingpongasztalt, mert Castrónak kedve támadt játszani. Aztán, amikor kiderült, hogy Dani úttörő korában országos negyedik volt asztaliteniszben, még játszhatott is vele egy szettet.

Aliga II. állam volt az államban, ahová Aliga I. kiváltságos vendégei sem tehették be a lábukat.

Sokat tűnődött azon, hogy rendjén van-e ez így, hiszen az iskolában azt tanulták, hogy a kommunizmusban minden ember egyenlő. De aztán arra jutott, hogy minden népnek vannak választott vezetői, akiknek hatalmas felelősség ül a vállán, éjt nappallá téve dolgoznak az ország boldogulása érdekében, ezért megérdemlik azt, hogy abban a kevés szabadidejükben vadászhasanak, és egy átlagos munkásnál, tisztviselőnél jobb körülmények között pihenjenek a Balatonnál.

Az pedig ugyancsak érthető volt, hogy vigyáznak a biztosságokra. Kádár Jánosnak, Losonczi Pálnak, Lázár Györgynek és a többi vezetőnek kijárt a megbecsülés és a fegyveres védelem.

Ami meg a kiváltságos helyzetüket illeti, a köztudottan puritán Kádár elvárta a közvetlen környezetétől, hogy ne kérked-

jenek vele. Sajnos, ezt nem mindenki tartotta be. Biszku elvtárs lányai például gyakran elvetették a sulykot: víziszítés közben folyton visítotak, de úgy, hogy kilométerekre elhallatszott. A jobb érzésű vendégek ilyenkor azért csóválták a fejüket, bár szóvá tenni nyilván egyikük sem merte.

Meg hát az sem volt rendjén, hogy miközben a hanyatló Nyugat erkölcsi fertőjéről beszéltek, az elvtársak olyan amerikai filmeket néztek az üdülő mozijában, amelyeket sohasem fognak adni a magyar mozikban. A magafajtanak csak *A két-éltű ember* meg a *Csendesek a hajnalok* jutott.

És ha még csak ennyi volna! Állítólag vannak Aligán olyan zárt körű vetítések, ahol...

Az előző nyáron hatalmas botrány tört ki, amikor a gyermekeknek szóló délelőtti matinén a mozigépész véletlenül az estére odakészített olasz pornófilmet fűzte be a gépbe... Azóta téglagyári segédmunkás, és messze elkerüli a Balatont.

Ha már itt tartunk, persze Aliga I.-re sem léphetett be akárki, nagyon pontosan meghatározták azoknak a körét, akik jogosultak voltak itt tölteni a szabadságuk egy részét: ilyenek az alacsonyabb rangú párttagok nagyjából a megyei pártbizottságok titkáraival bezárólag, a média és a tudományos élet képviselői. Tavaly több híres színésszel és televízióssal is találkozott Aliga I.-en. Takács Marikától, a népszerű bemondónőtől, aki a férjével, a neves színházi rendezővel érkezett a pártüdülőbe, még autogramot is kapott.

Egyébként itt is volt minden, amit a boltok polcain ritkán vagy sohasem lehetett látni: francia pezsgő, skót whisky, amerikai cigaretta, ananász, narancs, banán, és még ki tudja, mi minden. Sallai Józsi, aki az étteremben dolgozott, azt mesélte, hogy vacsorára néha kagylót meg rákot is felszolgálnak. Hát, mondjuk azt ő meg nem enne, de a banánból szívesen vinne haza

a gyerekeknek. Meg hát a skót whisky sem lehet rossz, de ami azt illeti, ő beéri az orosz vodkával meg a Lánchíd brandyvel.

Amúgy is a bort szerette jobban. Egy jó csopaki rizlinggel semmi sem versenyezhet. Ugyan, mivel lennének jobbak azok a flancos francia borok?

Lehajolt, és az ujja hegyével megérintette a nedves füvet. Jól van, még egy jó negyedóra, aztán leállíthatja az öntözőt.

Az órájára nézett: hat óra múlt tíz perccel. Amikor a főépület felé indult, útközben, a kavicsos sétány túloldalán felfedezett két jókora vakondtúrást. A fejét ingatva visszafordult, hogy a szerszámoskamrából hozzon egy gereblyét meg egy lapátot.

Döbbsen vette észre, hogy a lakatot leverték, majd visszaillesztették ugyan a helyére, de már nem tudták bezárni.

El sem tudta képzelni, ki tehette, és miért. Hat éve, amióta itt van, ilyen még nem fordult elő. A kertészeken kívül kinek kellene innen bármi is? Meg aztán, ha kellene, akkor elkérné a kulcsot.

Káromkodva húzta ki a lakat szárát a reteszből. Aki ezt csinálta, biztosan magával vitt valamit. Remélte, hogy nem az új nyugatnémet gyártmányú benzines sövényvágót, mert az egy vagyonba került.

Ahogy kitérte az ajtót, fény ömlött be a gondosan berendezett szerszámoskamrába.

Sulyán Imre hátrahőkölt. A házikóból első ránézésre semmi sem hiányzott, épp ellenkezőleg: volt ott valami, aminek nem kellett volna ott lennie...

ELSŐ

TIHANY, 1972. JÚNIUS 18.

Egy nappal korábban

Ezen a reggelen a Tihanyi-félsziget úgy festett madártávlatból, mint egy épp csak befejezett akvarell, amelyen még meg sem száradt a vízfesték. A fák lombkoronájának elmosódott zöldje fölött csak itt-ott tűnt fel egy-egy piros háztető. A tájat, mint mindig, az apátság fölénk magasodó ikertornya uralta.

A tó tükrének egybefüggő faltját csupán néhány vitorlás törte meg, amint a gyenge szélben apró fehér pontokként távolodtak a parttól.

A vízi rendészet helikopterén ülő két férfi számára azonban a mai is csak egy rutinrepülés volt a sok közül. Mivel nap mint nap megtették ezt az utat az északi partszakasz fölött, ők már nem csodálkoztak rá újra meg újra az alattuk elterülő látványra.

A pilóta megdöntötte a gépet, és elkanyarodott a Belső-tó irányába. Tudta, hogy a művésztelep lakói fél kilenckor még javában alszanak. Kaján vigyorral az arcán lejjebb ereszkedett, hogy minél nagyobb zajt csapjon, és felébressze őket, ha már a tanáraik nem teszik meg.

Rendszerint ilyenkor, június közepén érkezett meg Tihanyba a Képzőművészeti Főiskola hallgatóinak első turnusa.

Csupa bohém fiú és lány, akiktől nem sokban különböztek a tanáraik sem, noha némelyikük már a hatvanhoz közeledett.

Majzik Anna a fejére húzta a párnát, de így sem sikerült elnyomnia a rotorok fülsüketítő robaját. Amint a gép távolodni kezdett, és elviselhetőbbé vált a zaj, úgy döntött, hogy felül az ágyán.

Toma Eszter már talpon volt. Magára csavart egy törülközőt, és álmos arccal épp a zuhanyzó felé indult. Nagy Gitta a másik oldalára fordult, és aludt tovább, mintha mi sem történt volna. Csak Aradi Flóra ágya állt érintetlenül.

Ezek szerint ezt az éjszakát is a művésztelepen kívül töltötte. Mindenkinek azt mondta, hogy rokonai élnek Tihanyban, és ilyenkor náluk alszik. Anna hitte is, meg nem is. Szerinte inkább valami férfi lehetett a dologban. De végső soron nem rá tartozik.

Flóra egyébként is furcsa lány. Az anyja a Kisképzőben tanít, sőt, a főiskolán egy évfolyamra járt a festő tanszék mostani vezetőjével, Kalmár Gáborral. A rossz nyelvek szerint akkoriban volt is köztük valami.

Ezek után nem csoda, hogy a fősulin minden tanár kivételezik vele. Pedig Toma Eszter és Balázs Csaba sokkal tehetségesebb nála. Mégis mindenki őt sztárolja.

Majzik Anna legalább önmaga előtt nem titkolta, hogy irigy Flórára. Persze ha bárki kérdezte volna, biztosan nem vallja be. Igazából nem is a családi háttere miatt, hanem mert Flóra szép volt, és emellett még magabiztos is. A lányok közül senki sem tudott olyan lazán, felszabadultan viselkedni társaságban, mint ő.

Gitta közben kinyitotta a szemét. Nagyot nyújtózkodott, és ő is azonnal rájött, hogy Flóra ágya érintetlen.

– A hercegnő már megint kint éjszakázott?

– Amint látod – bökött az ágy felé Anna.

Gitta felült végre, és belebújt a papucsába.

– Te beveszed ezt a mesét a tihanyi rokonokról? – kérdezte rekedt hangon.

Anna megigazította az ágytakaróját, aztán hajgumi után matatott az éjjeliszekrény fiókjában.

– Senki sem veszi be. Biztosan pasizik.

– Ilyen külsővel én is azt tenném – sóhajtott Gitta. – Nézz körül! Itt minden srác bele van zúgva. Csak hát neki nem pálya egy évfolyamtársával kavarni. Na persze egy tanárral mindjárt más lenne...

– Kiről beszélsz? – kérdezte a homlokát ráncolva Anna.

– Itt van például Madarász Igor. Ne mondd, hogy nem vetted észre! Csak persze nem mer közeledni Flórához az anyja meg Kalmár miatt. Azok ketten kitekernék a nyakát. De azért te is láttad, amikor tegnapelőtt fél üveg vörösbor után odaült Flóra mellé...

Anna emlékezett a fiatal tanár esetlen udvarlására. Miközben Flóra fülébe duruzsolt, időnként a kerti asztal felé sandított, amelynél több kancsó bor mellett a tanszékvezető, Kalmár Gábor szórakoztatta a népes hallgatóságát kortárs művészekről szóló anekdotákkal. Szokás szerint ő állt a társaság középpontjában, a többiek, különösen a fiatalok, tátott szájjal hallgatták, és akkor is udvariasan nevettek, ha a történet nem volt valami vicces.

Flóra egyszer csak felállt, és közölte a többiekkel, hogy meglátogatja a tihanyi rokonait, és lehet, hogy csak reggel jön vissza.

Kalmár csak este vette észre, hogy nincs a telepen. Nem szólt semmit, de Anna látta a tábortűz fényénél az arcát. Rosszallás és kétségbeesés ült rajta.

MÁSODIK

BALATONALIGA, 1972. JÚNIUS 19.

– Hogy érted azt, hogy egy lány? – kérdezte hitetlenkedve Tompa Ferenc, a pártüdülő gondnoka.

– Hát, úgy, hogy... az isten szerelmére, hogy mondjam más-képp? – kérdezett vissza kétségbeesetten Sulyán Imre. – Szerintem halott. De az is lehet, hogy csak mélyen alszik. Nem tudom...

A gondnok úgy érezte, hogy ott rögtön, ültő helyében guta-ütést kap. Felállt az asztaltól, a kertészhez lépett, és jó erősen megrázta a vállánál fogva.

– Beszélj már értelmesen! Próbáltad felébreszteni?

– Én ugyan nem – mondta Sulyán. – Nem merek én hozzányúlni az ilyen, izé... És ha tényleg halott? – A férfi nyugtalanságában egyre hangosabban beszélt.

A gondnok kezdte végleg elveszíteni a türelmét.

– Ne kiabálj! Mi van, ha meghallja valaki? Az is lehet, hogy csak részeg.

Az utolsó mondattal inkább saját magát próbálta megnyugtattani. Magában gyorsan számba vette a lehetőségeket. Egy: a lány az üdülő egyik vendége, vagyis valamelyik elvtárs lánya, esetleg szeretője. De mit keres a szerszámoskamrában? Kettő:

valahogy kintről jutott be. Így már érthetőbb lenne az egész. Leverte a lakatot, bement, és ott töltötte az éjszakát.

– Nyitva volt az ajtó?

– Mondom, hogy be volt reteszelve kívülről – magyarázta a kertész. – Valaki leverte a lakatot, aztán szépen visszaakasztotta a helyére, hogy ne nyíljon ki az ajtó. De lezárni már nem tudta.

A gondnok egyre nyugtalanabb lett. Amit most hallott, az azt jelentette, hogy valaki bezárta oda a lányt. De még így is előfordulhat, hogy csak azért, hogy kialudja magát, és kijózanodjon.

Hamar belátta, hogy fölöslegesen találgat, okosabb, ha a saját szemével győződik meg róla.

– Menjünk oda! – mondta parancsolóan a kertésznek. – Szedd össze magad, és viselkedj normálisan! Nem szeretnék feltűnést kelteni. Ezerszer elmondtam már mindenkinek, hogy ebben az üdülőben az első a diszkréció.

Szinte lábujjhegyen vágta át a gondozott parkon. Szerencsére a vendégek zöme még aludt, legfeljebb néhány megszállott horgász kelt fel hajnalban, ők viszont még nem jöttek vissza a partról.

Sulyán most is tisztán hallotta az öntözőrendszer hangját, de ezúttal inkább idegesítette az ütemes ciripelés.

– Ott van bent – mondta, és fejével az ajtó felé bökött, ami annyit jelentett, hogy ő ugyan ki nem nyitja, és be nem megy oda még egyszer. Csakis akkor, ha kiderült: a lány csupán alszik.

Tompa Ferenc morogva kiakasztotta a lakatot, és résnyire kinyitotta az ajtót.

A lány félig ülő helyzetben támaszkodott a szerszámosszekrénynek. Hosszú, szőke haja volt, és csinos arca. Szűk

farmernadrágot, virágmintás blúzt és rojtos farmermellényt viselt.

Sem a zajra, sem a fényre nem reagált. A gondnokot nyugtalanság fogta el. Lehajolt hozzá, és szólongatni kezdte, majd finom mozdulatokkal néhányszor megpaskolta az arcát.

– Kisasszony, ébredjen! Jól van?

Egészen közel hajolt hozzá, hogy hallja, lélegzik-e. Semmi. Megfogta a csuklóját, és próbálta kitapogatni a pulzusát, de remegett a keze az idegességtől. Amúgy mindegy is volt: pontosan tudta, hogy a lány halott.

– Gyere be, és húzd be magad után az ajtót! – szolt ki türelmetlenül a kertésznek, és felkapcsolta a villanyt.

Sulyán szó nélkül engedelmeskedett. Remegve állt meg az ajtóban. Az arca fehér volt, mint a fal. Nem nézett a lányra, úgy kérdezte:

– Meghalt, ugye?

Tompa némán bólintott.

– Most mi legyen? Szólnunk kell a rendőrségnek.

– Elment az eszed?! – kérdezte a gondnok. – Szerinted mi történne, ha megjelenne itt a rendőrség?

Sulyán teljesen összezavarodott.

– Értem én, de hát akkor is... Mégiscsak...

Tompa közelebb hajolt hozzá, és mélyen a szemébe nézett.

– Figyelj rám jól, Imre! Ki kell vinnünk innen. Hozd ide a kisteherautót, felrakjuk rá, lefedjük egy ponyvával, és elviszszük valahová. Bárhová, csak el innen. Nem maradhat itt.

Sulyán nem mozdult. A gondnok a vállára tette a kezét.

– Imre, nézz rám! Nézz a szemembe! Meg tudod csinálni. Menj el a slusszkulcsért, és hozd ide az autót! A többit meg bízd rám!

A kertész elindult, de az ajtó előtt megtorpant.

– Feri, ez így nincs jól. Nem gondolod, hogy mégis... Nem kellene jelentenünk?

A gondnok határozottan megrázta a fejét.

– Nézz körül! Ez itt a Magyar Szocialista Munkáspárt üdülője. Szerinted kinek hiányzik itt egy rendőrségi nyomozás? Hozd a teherautót, és minden rendben lesz!

Sulyán Imre végre összeszedte magát, és elindult. Tompa gondterhelt arccal nézett utána, aztán behúzta az ajtót, és jobban szemügyre vette a lányt.

Nem lehetett több húszévesnél. Csinos arca volt: szép metszésű orr, finoman ívelt száj, enyhén előreugró áll. Még most is olyan volt, mintha aludna. A gondnok óvatosan átkutatta a zsebeit, de semmilyen iratot nem talált nála. Nagyot sóhajtott, és leült a padlóra a lánnyal szemben.

– Látod, jókora galibát okoztál... Ki vagy te, és hogy kerültél ide?